

RAKOUSKÉ ALPY - DÄUMLING

15.6. - 17.6.2018

Milan „Svinčo“ Svinařík

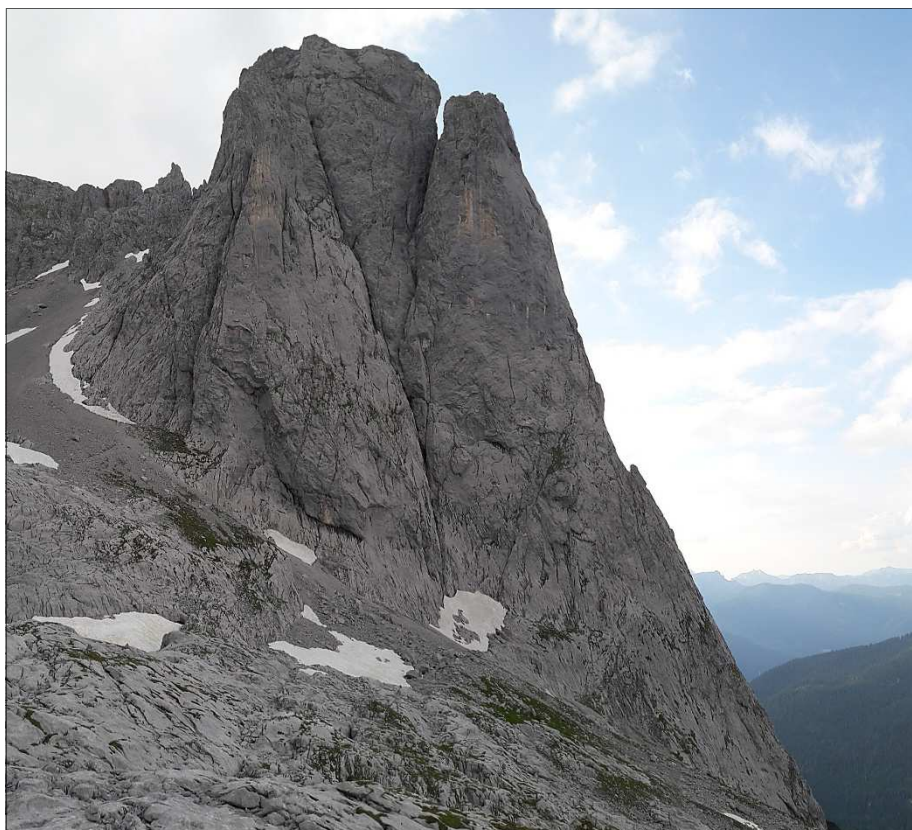
(Gossaukamm, Däumling 2322m, Dir. Ostkante 7-, 500m)

Na počátku tohoto výletu byl jeden vypečený prvovýstup v Kotvině, kde jsme se společně vyřídili s Letošem a Pítrsem Stankem. Nejvíc si tam užíval Pítrš, protože přelézal jako první lá mavý převis, poprvé osazoval lepený borhák a jako první z nás okusil nástrahy výlezového koutku. My jsme si ho s Letošem dobírali a začali jsme mu přezdívat Lupínek, jako že je lehkej a tudíž může lézt bez obav lá mavý úseky. Nakonec se nám přeci jen podařilo ten prvovýstup přelézt. Naschvál Pítrsovi jsme to pojmenovali Lupínkova pout'. Pítrš nás pak v návalu euforie či snad pod tíhou vzpomínkového optimisnu začal na oplátku lákat do Alp na údajně parádní pohodovou a odjištěnou vícedélku. V superlativech nám líčil exponovanou východní hranu na Daumling s tím, že je to tak hezký, že to lezl už dvakrát a že si to dá s námi klidně potřetí. Leoš už byl předzpracovanej z dřívějška, kdežto já chvíli vá-

hal. Ale když Pítrš nadhodil, že vezme svůj bydlibus a tudíž nebudu muset řídit, jsem nadšeně kývnul, že teda jo.

Jak jsme řekli, tak jsme udělali. Za dva týdny v pátečním odpoledni nás Pítrš posbíral do svého luxusního bydlika a vyrazili jsme na

Däumling

Leoš při výstupu

šestihodinovou pout' po německých a rakouských dálnicích směrem na rakouské Alpy. Zatímco Verča skoro celou cestu prospala, tak Pítrš a já jsme ji prokecali. Dlouho jsme se neviděli a tak bylo pořád o čem. Letoš střídavě spal a nebo povídal s námi. Pítrš má nacvičenou svoji trasu po dálnicích se zkratkou po německé státní silnici B20, kterou jezdí po paměti. Nicméně u Burghausenu nám cestu zkomplikovala složitá dvacetikilometrová objížďka, která zamotala hlavu nejen nám. Provoz na objížďce byl docela hustý a několikrát došlo i na pořádnou šlajfunk, že hvízdali gummy. Pak jsme ještě lehce zakufrovali v Ebenu, kousek před cílem. Ale to už byla tma a na cedule nebylo tolik vidět. Poslední úsek byla placená silnička z Filzmoosu vinoucí se horským údolíčkem k parkovišti u horských chat Oberhofalmen. Dole na začátku silnice je závara s platebním automatem. Člověk musí mít drobné (5,5EUR) jinak nevím, jak by se tam dostal. Do cíle jsme dorazili dle předpokladu kolem jedenácté večer. Chvilí jsme se kochali podívanou na hvězdnaté nebe orámované siluetami horských štítů, než nás zima zahнала zpět do útrob bydlíka. Naštěstí má Pítrš v bydlibusu lůžkovou úpravu a tak se studeného bivaku bát nemusíme.

Budíček proběhl docela bezbolestně v šest ráno a kolem sedmé už šlapeme krpálem vstříc výšinám. Po prvních čtyřista výško-

vých metrech jsme na úrovni chaty Hopförglhütte, kterou necháváme po naší levici a pokračujeme dál po turistické cestě dalších čtyřista výškových metrů do sedla Steiglpas, které má nadmořskou výšku 2012m. Tempo se zpomaluje, teda kromě Pítrše, kterej letí napřed jak nadržovaná stepní koza. Tento pochod smrti má i své pozitivní stránky, jimiž jsou krásné výhledy na okolní, sluncem ozářené štíty. Nalevo vévodí Grosse Büschofsmütze a napravo masív Torsteinu. Myslel jsem si, že v sedle to únavné stoupání skončí, ale ouha! Pítrš pokračuje ze sedla neúnavně dál doleva stezkou stoupající přes pastviny, skalní ostrohy a sněhová pole až kamsi za obzor úbočí kopce Armkarwand. Stezka je neznatelná a záhy mizí a tak částečně intuitivně a částečně podle kamenných mužíků šněruju za ním a proklínám se, že jsem se nechal naverbovat na tuhle raubírnu. Zhruba po dvaceti minutách jsem se doplahočil ke skalnímu prahu, odkud jsem poprvé uviděl Däumling v plné parádě. Mohutná skalní věž stojí několik set metrů přede mnou na druhé straně skalní kotliny, do které je třeba sestoupit a přejít ji mezi skalními hřbety a sněhovými poli na druhou stranu k úpatí věže. Odborně se těmto kotlinám říká ledovcový kar. Pítrš už je na druhé straně a než jsem k němu došel, stihl položit kabel. Možná proto tak pospíchal. Le-

toš s Verčou dosupěli chvíli po mě. Společně pak unaveně hledíme na tu superlativy ověřenou východní hranu a nějak v ní po tom dvouhodinovém pochodu smrti nemůžeme najít zalíbení. Možná je to i tím, že se mírně zatáhlo a celá stěna spolu s kotlinou působí poněkud ponuře. Navíc pofukuje mírný vítr a tudíž je slušná kosa, což ostře kontrastuje s tropickými vedry, která panují dole v údolí. Jestli jsme měli včera dilema, zda se do stěny obléct nalehko či naopak tepleji, tak teď už ho rozhodně nemáme. Převlékáme se tedy do zbroje, batohy s přebytnými věcmi si necháváme dole u nástupu a hurá do stěny. První dvojku tvoří Pítrs a já, druhou dvojku tvoří Verča s Letošem. Máme v plánu lézt za sebou a kdyby něco, tak se spojíme v jeden čtyřčlenný kombajn. Do cesty nastupujeme

pluska jakoby z oka vypadla krušnohorským jedovkám. Štand jsem poznal podle dvou ohnutých, do skály zalepených roxorů, což je další neklamné znamení, že jsme dobře. Nutno podotknout, že ty roxory jsou tutovka a navíc jsou hned vedle další dva nové nýty, takže si člověk může vybrat, v čem bude viset. Pítrs pak ve velkém stylu i s batohem naběhnul do první ostřejší šestkové délky a bravurně přelevitoval i s mrznoucími prsty nepřijemný boulder v plotně. I na druhém konci lana jsem s tím měl docela honičku. Nutno poznamenat, že nýty zhoustly na frankenjurskou úroveň a sem tam je mezi nimi i stará skoba. Takže z tohoto hlediska Pítrs rozhodně nelhal, odjištěný je to parádně. Nicméně kompaktní skála, kde se člověk může bezhlavě svěřit každému stupu a chytu to v žádném

Vrcholové foto

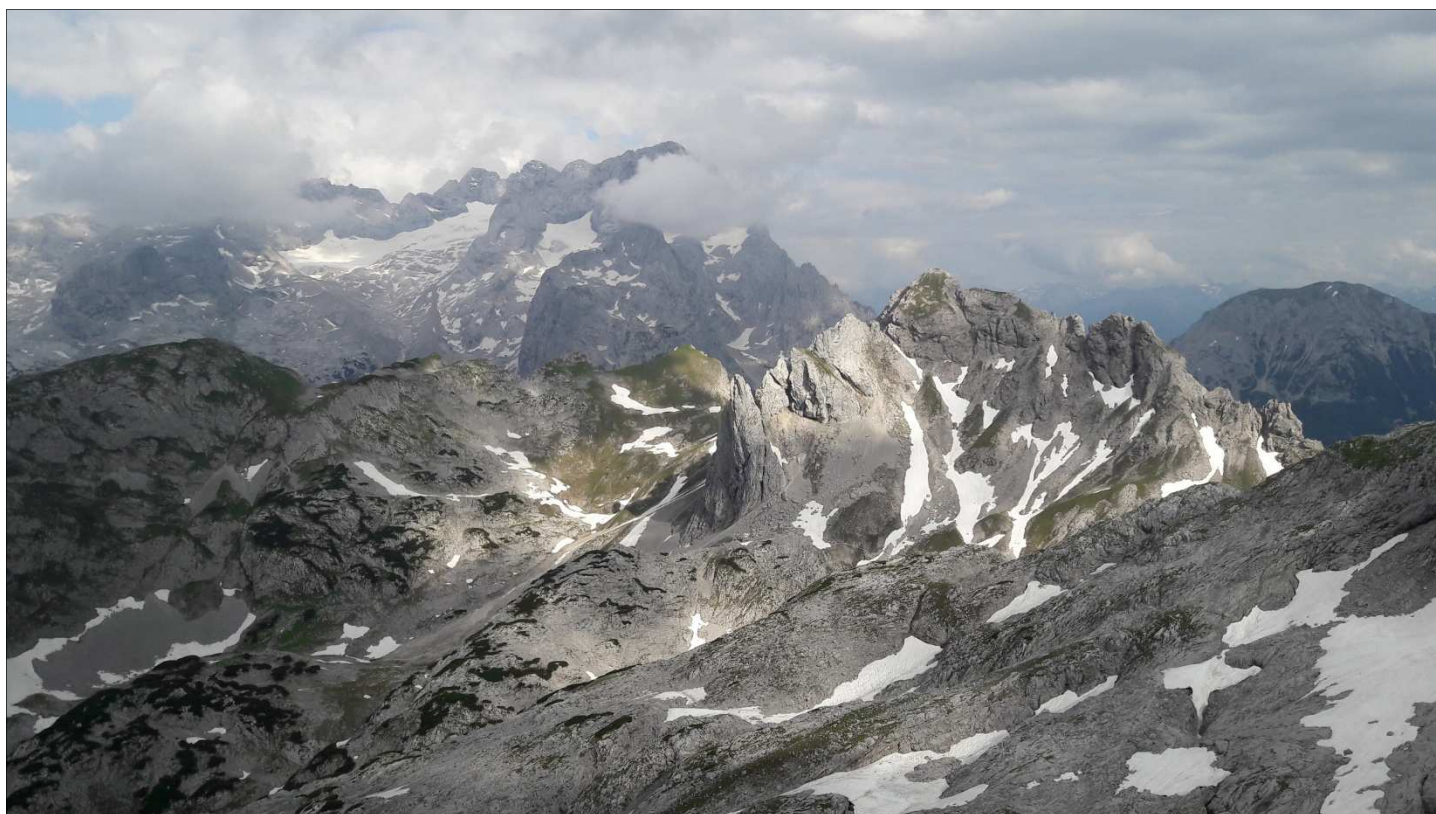
těžší variantou zleva, čímž se vyhýbáme několika lehčím travním délkám původní varianty výstupu. Nejprve stoupáme současně po rampě kam až to jde a já pak už navázán ukrajuji první metry čtyřplusové délky. Zprvu lehce kufruji, ale pak podle dvou nýtů poznáváme správný směr a užíváme si první výživné krůčky v lámavé skále. Napadá mě, že tato čtyř-

případě není. Navíc vítr zesílil a s ním i kosa, že na štandu drkotám zubama. Vážně uvažuji o tom, že to po dosažení štrbiny ve hraně sláním, pokud se ten vítr neutiší. Letoš s Verčou hudrali podobně jako já, ale větší starosti jim nadělala dvojka rakouských mladíků, kteří se je snažili předlézt a na hulváta jim našli do

šťandů a překáželi. A tak jsme s Pítrsem po dosažení štrbiny udělali malou pauzu. Pustili jsme ta dva Rakušáky dopředu a počkali jsme na Letoše s Verčou, abychom mohli lézt pohromadě. Od štrbiny výše už nabrala cesta na expozici a Pítrs musel překonat zapeklité rajbasové kroky v plotně. Výhodou těch ploten je to, že vždycky se v ní najde díra s úžasným madlem. Jen do něj dosáhnout je občas pro nás prcky problém. Následný mokrý silový koutek vyšel pro změnu na mě a dal mi docela zabrat. V jednu chvíli mi dokonce na mokré skále uklouzla noha, ale chyty byly dost velké na to, aby se to dalo udržet a přeshybovat. Další dvě lehčí avšak hezké exponované délky nás zavedly pod první klíčové místo cesty, jímž je plotna s bouldrovým šestplusovým krokem resp. dlouhým přesahem do madla. Dohnali jsme v ní ty dva rakušáky, kteří se v tom dost kostili a tak jsem z toho měl patřičný respekt. Ale nakoukal jsem, jak to lezli a tak jsem zkusil ukecat Pítrse, jestli by mě nepustil na čelbu. Jenže Pítrs mě nepustil a nakráčel do plotny a přelezl jí jako by se nechumelilo. Škoda, že ho ti mlad'oshi neviděli,

jak to s tím báglem přesmrknul. Mě to taky krásně sedlo, protože jsem zvyklý na šponovací bouldříky. Na štandu mi Pítrs prozradil, že mě nepustil na čelbu proto, aby na něj nevyšla následující šestplusová délka s nepříjemnou širokou spárou. Se smíšenými pocity jsem tedy našel k začátku spáry a bylo mi hned hned jasné, že to bude asi pěkně hemel. Je to taková poklopená širočina s oblými okraji. Tak nějak intuitivně jsem ji popadnul na sokola a přes dva vysoké našlapy jí přehlemznul, aniž bych se zadýchal. Radostně volám dolů na štand, že u ná by to byla čtyřpluska, ať se toho zbytečně nebojí. Nicméně ostatní byli jiného názoru. Pítrs v tom nadával jak špaček a přezdil tento klíčový úsek na tzv. „Kozojebí spáru“. Verča si v klíčovém místě spáry rovněž postála za notného lamentování a nakonec to hákla po vzoru Letoše, který takto pro změnu vyřešil klíčové místo v předchozí plotně. A tak zatímco dobírám lamentujícího Pítrse, pozoruji zároveň po očku Rakušáky, jak zdolávají poslední, nejtěžší úsek stěny. Je to takový malý převísek vedoucí do rozlámaného koutka. V průvodci to

Vrcholový výhled na masív Dachsteinu

Na sestupu přes ledovcový kar

píšu za 7-, případně technicky za A1. Rakušák ten převis zdolal mírně zprava dynamic-kým skokem kamsi do chytů nad převis a dost u toho hekal. Slušnej bouldering, myslím si v duchu. Nicméně k převísku vede ještě jedna kratší, patrně nejhezčí délka z celé cesty - úžasně exponovaná chytovatá plotna, kterou si na prvním konci vychutnává Pítrs. Já pak s respektem nastupuji do klíčového převísku a k mé radosti zjišťuji, že je slušně odjištěn nejen starými skobami ale i nýty. Není co řešit, stačí pobrat tupinu pravačkou, přítah, vysoký nášlap levou nohou nad převis a hop levačkou do tutového madla. Opět mi to sedlo a během chvilky jsem se dostal nad převis. Jenže vyhráno ještě zdaleka není. Musím zdolat ještě jeden silový, mírně převislý výšvih za tupé chyty a to už funím stejně jako ten Rakušák, protože nejsem zrovna vytrvalostní typ. Po zbytek délky to vydýchávám a sunu se opatrně lámovým terénem podél nepříjemných plytkých koutků dalších třicet metrů k poslednímu štandu kousek pod vrcholem. Myslím, že to byla jedna z nejošklivějších délek cesty. Ostatní neměli chuť se s převisem moc zalamovat a jednoduše ho hákli. Posledních pár metrů na samotný vrchol natáhnul Pítrs. Odbyla akorát třetí hodina odpoledne, když jsme si na vrcholu potřásli rukama. Jestli dobře počítám, tak těch čtrnáct délek nám zabralo pět a půl hodiny. Máme toho jako buchť a v duchu obdivujeme

prvovýstupce, kteří se touto linií probili v roce 1932 jen s konopnými lany a hromadou skob. Letoš s Verčou dorazili asi půl hodiny po nás a jsou taky rádi, že to mají za sebou. Společně svačíme, kocháme se výhledy, zapisujeme se do vrcholovky a jsme plni očekávání co nám přinese slanění. Tušíme další nečekaná dobrodružství. A taky že jo! Hned na úvod je třeba sejít asi padesát metrů exponovaným rozlámaným terénem k prvnímu roxor slaňáku na hraně věže. Už na samotném vrcholu je cedule s upozorněním, že slanění je po dvaceti metrech. My však toto ignorujeme a jedeme plných padesát metrů, protože Pítrs to takhle slanil minule i předminule, tak proč ne teď, že jo? Jenže slaňovací dráha vede mírně do šikma, skála je plná výčnělků a balkónů a tak není divu, že se nám při prvním stahování seklo lano. Letoš ho musel lézt uvolnit, což se mu bohudík povedlo. Marně jsme po zbytek slaňování přemlouvali Pítrse, aby nejezdil plných padesát metrů, že se nám to zase sekne. A tak se nakonec udělal kompromis. Pítrs a já jsme slaňovali po padesáti metrech, kdežto Letoš s Verčou za námi slaňovali po dvaceti metrech. Myslím, že celá slaňovací anabáze nám zabrala přibližně dvě hodiny. Sotva jsme se však oklepali ze slaňovacího maratonu, nastalo další martýrium s názvem sestup. Nejprve jsme museli přejít a vystoupat ledovcový kar, což se ukázalo jako nejpří-

jemnější část sestupu. Pak už to bylo nekončnou stezkou přes Steiglpas pořád dolů, což bylo utrpení pro naše namožené nohy. Když jsem se Letoš zptal, co na to jeho kolena, tak vtipně poznamenal, že mu zvoní do D-dur. A tak s Letošem a Verčou cestou dolů nijak nespěcháme. Kocháme se dalekými výhledy, fotíme kytky, kozorohy, okolní kopce a inhalujeme podvečerní atmosféru hor. Pítrš naopak kopnul do vrtule stejně jako ráno a utíkal napřed přes nějakou nábližku přímo k autu. My jsme za ním postupně dorazili se zpožděním asi třičtvrtě hodiny. Ale to jsme cestou svačili a Letoš se stihl vykoupat v potoce. Když jsme si dole u auta po patnácti hodinách dřiny znova podávali ruce, tak jsme výstup zhodnotili slovy: „Bylo to těžký, lámaný, byla nám zima a byli jsme vyčerpaní.“ No nevím, jestli tyhle atributy zrovna pasují k pohodové horské vícedělce, jak avizoval Pítrš v Kotvině. Ale možná jsme jen na to nebyli dobře nastavení, jak s oblibou říkává Blhouš. Po zbytek večera jsme se placatili u auta, plenili zásoby a vstřebávali zážitky. Je jasné, že usnout v bydlibusu po tom výletu na

„Kokořín“ nebyl vůbec žádný problém.

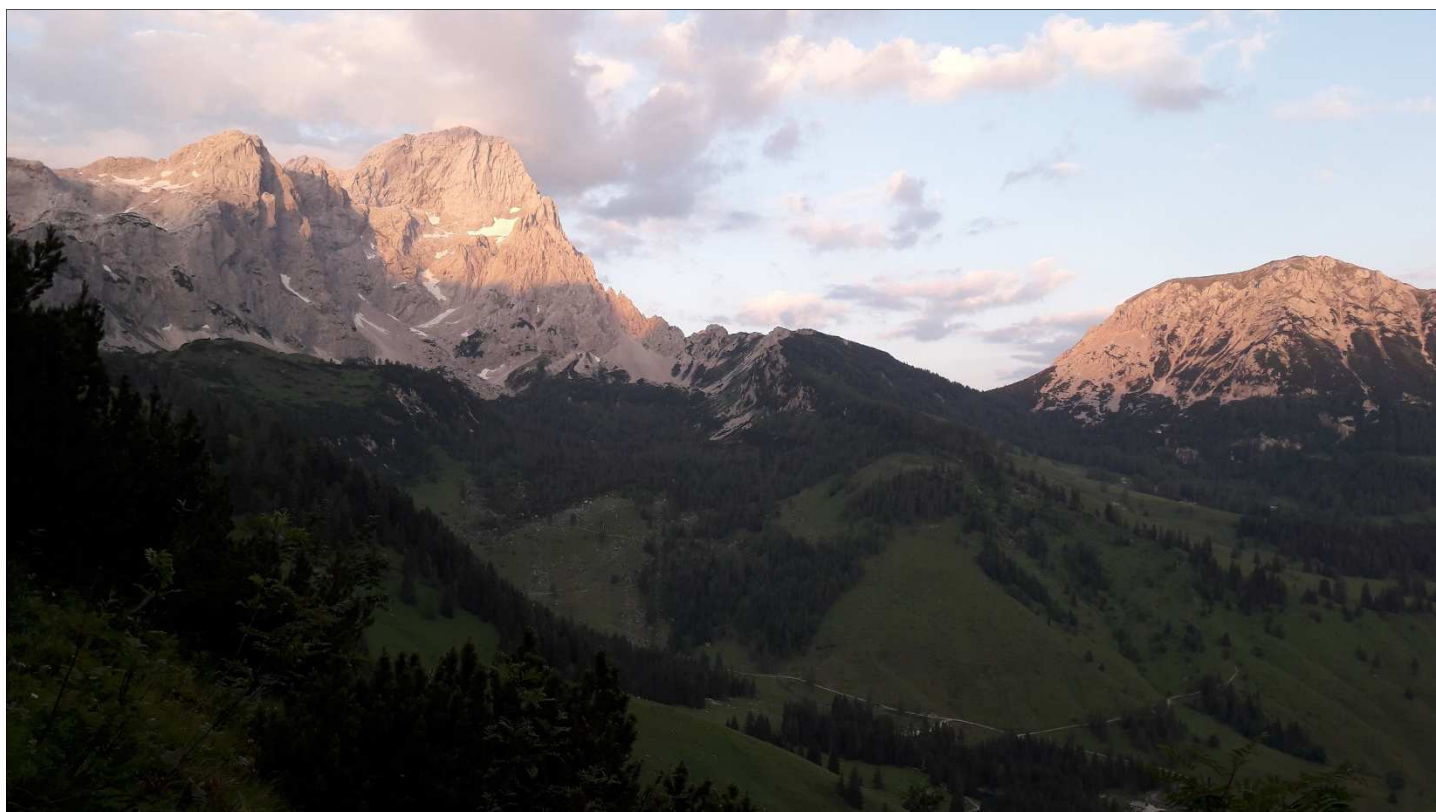
Nedělní budíček už nebyl tak bezbolestný jako ten sobotní. Uvést do pohybu namožený starý kosti vyžadovalo trochu sebezapření. Pítrš ještě zkoušel spíš z legrace, jestli ještě něco nepůjdeme vylézt, ale naše nevraživé pohledy mu daly jasnou odpověď. Navíc se zatáhlo a začalo drobně poprchávat, což potvrdilo, že naše volba vyklidit pole, byla správná. Všeho moc škodí. I lezení. Cesta domů proběhla jako přes kopírák. Opět jsme bloudili kolem Burghausenu a pak už jsme svištěli po dálnicích hladce zpět do české kotliny.

LdS

PS: Myslím, že bych neměl zapomenout na Pítršovu výbornou domácí třešňovici, kterou jsme kloktali během celého výletu. To bylo nepřehlédnutelné pozitivum této akce.

PSS: S odstupem času akci hodnotím jako velmi zdařilou a jsem rád, že nás „Lupínek“ v tý Kotvině ukecal. Ale příště si už dám pozor. :)

Na sestupu - výhled na Torstein

OPUSTILI NÁS, PROTOŽE DĚLALI TO, CO MILOVALI

Už ani nevím, co to bylo za film, kde tenhle citát použili. Ale vím, že mě obrovsky zasáhl. Tahle prostá věta, která srozumitelně a jednoduše vysvětluje vše o sportech, jejichž součástí je riziko a někdy i smrt mě napadla hned, jak jsem se dozvěděl, že jeden z potápěčů, kteří se nevynořili z vodní nádrže Barbora, byl člen a účastník mnoha akcí Horoklubu Chomutov, **Pavel Mráz**.

Věnujte mu společně s námi tichou vzpomínku.

Broněk

Třeba zabloudil aneb jak Lubáno ke své skále přišel

Milan „Svinčo“ Svinařík

Bylo, nebylo dávno tomu, co jsme se někdy v r. 2013 toulali ve svazích Smolného vrchu, který se tyčí nedaleko Nejdku nad obcí Pozorka. Vytáhla nás tam krušnohorka Agnes, která má v Pozorce na úpatí tohoto kopce svou chaloupku. Vyprávěla, že prý má hned za barákem balvany a kousek dál i skály a na některých jsou dokonce i šipky. A tak jsme tam tehdy vyrazili s Blážou a Květuš na průzkum, který její slova potvrdil. Suťový splaz se skutečně táhne od její zahrady strmě do kopce a balvany v horní části už jsou docela pro bouldering zajímavé. Toho už si ostatně všimnul někdo před námi, což dokládají bílé šipky na některých kamenech. Dále na temeni kopce jsme narazili na skalní hřebínek, který nás zavedl do severního úbočí ke skupině skal, které svou výškou překračují standardní rozměry boulder balvanů. Mlsně obhlížíme linie, fotíme a slibujeme si, že sem někdy zavítáme s lanem.

V průběhu následujícího roku jsem se s Květuš párkrát na ten kopec vrátil, abych zmapoval stávající bouldery a přidal pár nových. Na lano však nikdy nedošlo. Bud' nebyl čas, nebo počasí, nebo prostě chuť na Krušnohorské prvokvaky. Ono všechno má svůj čas a co se týče skal na Smolném vrchu, tak ten nazrál právě letos. Navzdory tomu, že je každý víkend krásné počasí, mě to místo na písek táhne do těch našich kopečků. A tak nadhazuji vějičku Letošovi, který jak jde o nové terény, nemůže odmítnout. Slovo dalo slovo a v první červnovou neděli vyrážíme společně s Květuš a Letošem do západní poloviny Krušných hor zanechat pár kvakerských otisků. Naše trio má odpoledne doplnit náš kamarád **Luboš Třeba**, který bydlí kousek pod skalami.

Dal jsem mu po telefonu echo a on slíbil, že po obědě dorazí, a že si s náma rád zaleze. Mimochodem, Luboš mi kdysi o těch skalách vyprávěl, že tam před lety v rámci tréninku lezl s horním jištěním. Proto se mi ta skála v hlavě zasunula do šuplíku s přívlastkem „Lubošova“. Bude prima, když u těch prvovýstupů bude, říkám si v duchu. Auto jsme nechali u hasičárny v Pozorce a po dobře ukryté pěšině mezi ploty jsme vystoupali k chaloupce tetičky Agnes na samém okraji lesa. Jenže Agnes není bohužel doma a její manžel Petr pozvánku na lezení také odmítá. A tak šlapeme sami krpálem vzhůru podél suťoviště, šlepně se potíme a já Letošovi ukazuju, kde je jaký boulder. První balvan, U smrku, Sedánek, Převislánek, Samotánek, Mecháček, Bouldry v roklině, to všechno jsou ošipkované balvany buď mnou a nebo mými neznámými předchůdci. Ale dnes tu nejsme kvůli boulderům, a tak pokračujeme dál přes temeno kopce až ke skupině skal v severozápadním úbočí předvrcholu Smolného vrchu (kóta 727 m.n.m.), konkrétně k masívu, který v hlavě eviduji jako Lubošovo skálu. Je to masív vybíhající ze svahu, takže výška lezitelných linií se pohybuje od tří do devíti metrů. Severozápadní stranu tvoří hezká, mírně položená stěna, rozbrázděná spárami a trhlinami. K mé radosti je skála suchá a na krušnohorské poměry docela čistá, takže nám nic nebrání vrhnout se hned do lezení. Začínáme dominantní širokou spárou v pravé části stěny, do které se bez okolků pustil Letoš a hravě ji přešel a my s Květou za ním. Zatímco já a Květuš se pak pouštíme do další krásné spárové linie vedoucí diagonálně stěnou, Letoš ze slanění čistí předchozí cestu. Takhle pokračujeme od ces-

ty k cestě, střídáme se o první konec lana, o smeták a kramlí. Naši radost z lezení umocňuje fakt, že skála je kompaktní, pozitivně chytovatá a krásně odjistitelná vklíněnci a friendy. Výstupy, až na výjimky, nejsou obtížné, takže to pěkně odsejpá. Naskýtá se přirovnání ke kletterngarten, avšak v klasickém stylu. Místo borháků jsou vlastní jistítka a místo

slaňáku statný smrk. A jak si tak vesele popolejzáme, čas běží a běží a Luboš nikde. Nahlas uvažujeme: „Třeba zabloudil? Třeba už nepřijde?“ A v tu chvíli mě to napadlo. Co takhle pojmenovat ty cesty po Lubošovi? A protože horoklubáci jsou ve zlomyslnostech přeborníci, dotáhli jsme ten nápad do konce. Po zbytek dne jsme se bavili a tlemili nad vše-

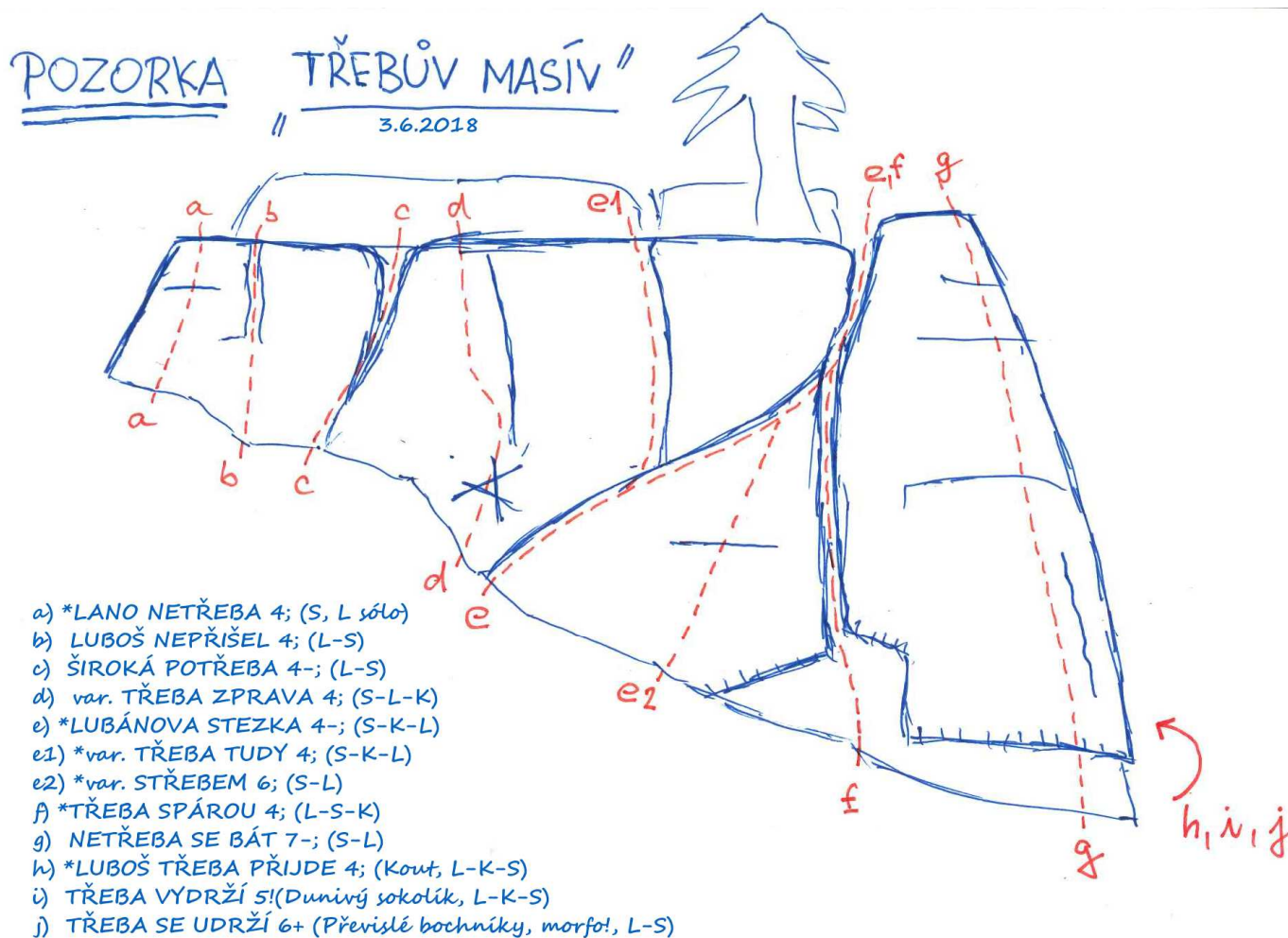
Pozorka - Třebův masív - 05/2018

možnými názvy cest, do kterých jsme zakomponovali Lubošovo jméno, příjmení nebo přezdívkou. A tak ve finále, i když s námi fyzicky nebyl, jsme si s ním užili nebývalou legraci. Koneckonců výsledek našeho lingvistického snažení si můžete prohlédnout v přiloženém nákresu. Všem příznivcům krušnohorských kvaků můžu tuto skalku vřele doporučit a popřát příjemnou zábavu nejen při čtení názvů jednotlivých cest, ale i při vlastním lezení. A kdo by se chtěl dorazit na okolních boulderech, tak samizdatového průvodce najde na tomto odkazu: <https://skaly.7x.cz/rubriky/homepage>

PS: Luboš nepřišel, protože nás hledal celé odpoledne na sousedním kopci zvaném Koží díl, kde sice jsou také skály, ale strašně láma-vé. :)

Luboš „Lubáno“ Třeba dohlíží ...

2T => 2TU

Výše uvedený, tak trochu tajemný matematický výraz, který byl umístěn na svaatební pozvánce, prozrazoval, že chtějí formálně spojit své životy naši kamarádi Tereška Somrová a Tomáš „Dick“ Urbanec. Svatební obřad se konal 23. 6. 2018 v rozesmáté atmosféře na louce v Grimových dolech. Za Horoklub ještě jednou přejeme hodně společně prožitých dní ve zdraví a vzájemné podpoře.

Zelňačka budiž pochválena

aneb Po stopách historie

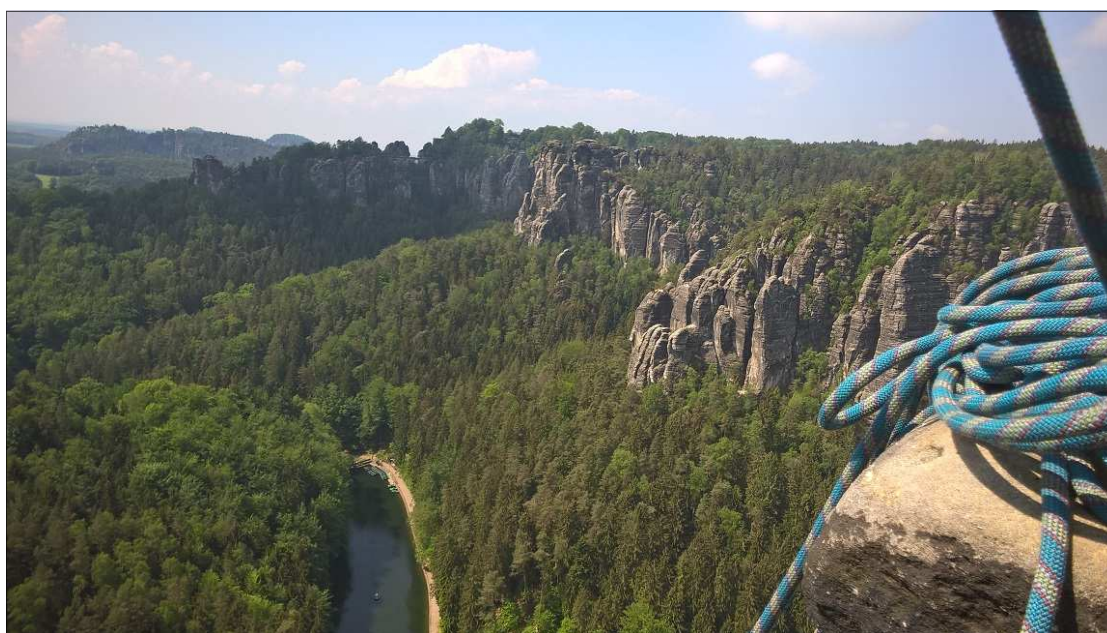
Broněk Bandas

Když jsem v minulé Mantaně položil v článku o dobytí vrcholu Talwächtera v Rathenu řečnickou otázku: "Co víc si přát?", už jsem věděl, že se sem, myšleno do Rathenu, s Lubánem zase vrátíme. Dokonce jsem v tom minulém článku trefil i vrcholy, na které se vydáme. Co jsem ale nemohl tušit, bylo spojení našeho dalšího výpadu do Rathenu se zelňačkou. Pokud vás náhodou kvůli mému a Lubánovu věku a ufonům (myšleno textilní jistítka) napadla Zelňačka s velkým zet, tedy známý román o dvou stařících a Ufonovi (myšleno mimozemšťan) od René Falleta, tak vás napadla špatně. Mluvíme o zelňačce, která má malé zet, což ale nijak nesnižuje její hodnotu! Protože myslím, že spojení děje s nějakým vjemem: zvukem, ročním obdobím, vůní, hudbou nebo třeba chutí všichni znáte a víte, že ten vjem vám klidně i po letech prožitou událost připomene, tak z článku pochopíte, že já už asi navždy budu mít spojené květnové lezení roku 2018 v Rathenu s vůní a chutí teplé zelné polévky s klobásou - zelňačky.

Rathen. Už jen jméno toho lázeňského městečka, obklopeného pískovcovými věžemi, jsme vyslovovali s takřka posvátnou úctou. A co teprve, když někdo k popisu cesty na věž Lokomotive napíše: "Horolezec, který nevylezl v Rathenu na Lokomotivu, jako by snad ani nelezl v Sasku!" Taková věta musí každého horolezce minimálně zaujmout. A když to spojím s tím, že jsme po Lokomotivě zálibně pokukovali už při minulé návštěvě Rathenu, nemůže nikoho překvapit, že šlapeme s Lubánem do kopce a nad námi se zvedá část skalní stěny, které se říká tendr (v průvodci Dom). Hned na úvod musím říct, že jsme opět nehledali vysoká čísla obtížnosti cest. Cílem bylo vylézt na vrcholy, po kterých kráčela historie pískovcového lezení, a proto jsme zamířili do náhorní stěny Lokomotivy, v které vedou trojkové výstupy. Ze čtyř výstupových tras byla volná jediná: Perry - Smith - Weg III. Přestože jsem se už v několika cestách od pana Olivera Perryho Smithe pořádně vytrápil, nijak jsem se z toho nepoučil a v místě, kde v průvodci psali o kolenní spáře, mi konečně

došlo, že cesta nebyla volná proto, že by ten den bylo málo lezců. A taky mi došlo, že když se chci dotknout historie a záměrně nechám pod nástupem v batohu pískovcové friendy zvané UFO, musím mít v zásobě dost morálu.

Rathen

Podle mě musel být pan Smith docela sušinka. Protože jestli jsem rozhodně něco nemohl narvat do kolenní spáry, tak to bylo moje koleno. Levitoval jsem necelých deset metrů nad zemí, ve spáře loket na zámek a šprajcnutou lezečku a nevěděl co dál. Pode mnou založený uzlík zvaný třešinka, kus stranou hodinky, které se drolily už při provazování a vysoko nade mnou ruční spára, do které bych s vypětím všech sil určitě strčil UFO. Kdybych ho měl. Jenže já se chtěl dotknout historie. Vychutnat si všechny ty pocity průkopníků čistého lezení. Asi po 20 minutách marného snažení jsem si řekl, že už jsem si ty pocity průkopníků vychutnal dost. Natlačil jsem do

Kesselgrat

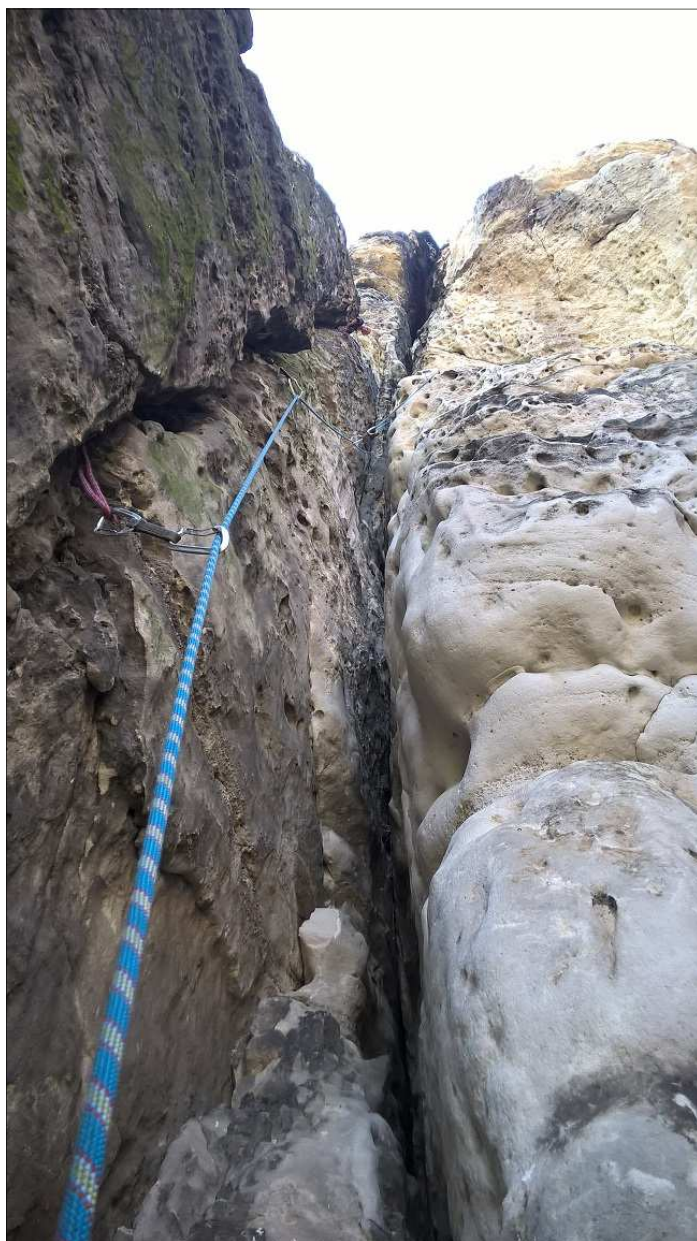
spáry své OTP (ozdobný tukový prstenec) jak to jen šlo nejvíc a požádal Lubána, ať mě přestane jistit a dojde do batohu pro UFA. Mezitím jsem pomocí zubů spustil k zemi uvolněné lano a taktéž pomocí zubů lano s pověšenými jistítky vytáhl zpátky nahoru. Na založení UFA jsem se musel opravdu hodně vyšponovat a přitom jsem zjistil, že vysoko, takřka v úrovni ramen, je místo, kde do spáry založit koleno jde, a pak už jen stačilo použít ohnutou nohu jako zvedák a překonat asi jediné těžší místo v cestě. Ach jo. „Princeznička na bále, poztrácela morále....“ Dobral jsem Lubána a s velikou chutí se pustil do přechodu hřebene Kesselgrat. Tak tohle stálo za to. Hřeben ostrý jak žiletka a ta expozice! Nádhěra! Útrapy cesty jsou za námi a před námi je další hodnotný cíl. Nejslavnější komín v Rathenu.

„Nesmíte se moc bát“, „První pískovcová cesta alpských rozměrů“. I tahle trojka na Vorderer Gansfels měla skvělé doporučení! Ale abychom se k ní dostali, museli jsme nejdříve sestoupit metry pracně vystoupané k Lokomotivě, a pak od jezera Amselsee zase zdolat prudký kopec pod mohutnou skupinu „Hus“. Cesta Gühnekamin z roku 1895 je velmi oblíbená, a tak jsme až třetí lezecké družstvo v pořadí. Ale aspoň jsme měli čas dát si svačinu. Mezitím za námi ještě dorazila Šiška s Hášou a dětmi a pod „Přední Husou“ jsme si udělali základní tábor. Díky výšce stěn, které se tyčily nad námi, vznikl logistický oříšek. Jak to udělat, abychom si všichni zalezli (komín je psaný na pět délek) a ještě pohlídali děti. Nakonec jsme se domluvili, že holky počkají až kluci dolezou a díky tomu, že lezecké dvojky před námi odlezy do nějaké Varianty, mohli jsme do „našeho“ komína nalézt hned. Krátkou první délku, šikmou plotnu, jsem vynechal a hbitě jsem se do komína nasoukal. Už samotný nástup bylo hezké, komínové lezení, které s přibývajícimi metry neztrácelo nic na kráse. Jištění po metru a půl tam pravda nebylo, ale ani těžké kroky nebylo potřeba

dělat. I místo, kde v popisu psali o těžším rozporu a přechodu do ramenní spáry jsem přešel bez problémů, a za chvíli jsem dobíral Lubána. Orientace v tak velké skupině věží nebývá snadná, ale tady nás komín vedl stále kolmo vzhůru k druhému popisovanému exponovanému místu.

Tady bylo opravdu potřeba hodně zatlačit no-

Gühnekamin

hama proti stěně a díky tomu jsem poprvé a naposled narazil na vyšlapané stupy. U dobíraku jsme se setkali s ženskou lezeckou dvojkou, která do cesty nastoupila před námi. Ale zatím co my jsme směřovali doprava přes převis do úzkého vrcholového komína, varianta, kterou lezly ony, vedla doleva a navzájem

jsme si nepřekáželi. A pak. Další majestátní vrchol. Duchovno, adrenalin, krása.... Vždyť to znáte.

Dole u nástupu Šiška, které se už nechtělo čekat na náš materiál, pobrala všechny smyčky, které našla. Včetně smyček, na kterých byla pověšená houpací síť pro děti. Takže jich měla i s prusíkem celkem pět a pustila se s Hášou do výstupu na Gansfels cestou Hartmannweg II.

Kvůli nedostatku materiálu musela častěji

Hartmannweg

štanovat, ale čtyřdélková Hartmannweg naštěstí vedla trasou nešeho slanění, a tak jsme jí v třetí délce mohli dát naše smyčky a karabiny, které do té doby nahrazovala přebytkem morálu. Na mě s Lubánem tedy připadl úkol hlídat děti, ale děti se v podstatě hlídaly samy (přesněji řečeno si nás nevšímaly) a my jsme si nejdřív obešli skupinu „Hus“, obhlédli další možné výstupové směry, a ve chvíli, kdy Šiša s Hášou začaly slaňovat z vrcholu, jsme

se s Lubánem vydali za naším posledním cílem. Od mostů Bastei na nás mával Mnich a takhle

Matky na huse

se nedá splést. Na vrcholu je totiž plechový mnich, který se točí s větrem jako korouhvička. Z větší dálky to vypadá, že na vrcholu sto-

začíná popis cesty, kterou jsme na něj chtěli vystoupit:

Když v roce 1874 vylezli na Mnicha nad obcí Rathen horolezci Otto Ufer a C. Frick, zrodilo se volné sportovní lezení. Od té doby je použití umělých pomůcek k postupu vzhůru po skále tabu. Dodnes je tento výstup považován za lezecký klenot Labských pískovců na německé i české straně hranic.

Zdroj: www.horydoly.cz

Takový popis! K Mnichovi nás to táhlo jak světlo svíčky přitahuje můru. Zase jsme sestoupili až k jezeru Amselsee, abychom vzápětí mohli začít stoupat. Věž Mnich (Mönch)

jí horolezec a já jsem si ho při pohledu z Lokomotivy samozřejmě s horolezcem spletl. Cesta na Mnicha, z které na nás měla dýchnout historie, se jmenovala Uferweg a opět byla v obtížnosti III. Náš výšlap pod Mnicha už ale rozhodně nebyl žádná „ranní rosa“. Copak mysl, ta byla pořád mladá a natěšená na další vrchol, ale tělo už s myslí příliš nesusouznělo a hlásilo únavu. Ale ve chvíli, kdy jsme si stoupli pod nástupovou spáru na Mnicha, mysl tělo převálcovala a my se s chutí pustili do dalšího výstupu. Skoro. Nebylo to tak snadné, jak píšu. Před námi byla jedna lezecká dvojka, která z ne zcela jasných důvodů něco řešila u štandu v první délce a pořád neodlézala. Po chvíli se ukázalo, že se nejed-

nalo o více důvodů, ale o jeden důvod a to poměrně velký. Nějaký chlapík si jen tak free solo odskočil vylézt na Mnicha a teď slézal cestou Uferweg dolů. Cestou drolil spoustu písku, který se mně sypal do mých vlnitých kadeří, ale byl to slušňák (omluvil se) a my po chvíli sezení v komíně pokračovali ke štandu první délky a dál k vrcholu. Nevím jak Lubáno, ale já jsem byl z té cesty trochu zklamaný. Zub času a stovky lezaček v ní nechaly nerasmazatelné stopy. Nejmarkantnější to bylo v rajbasu v třetí délce, kde už byly vyšlapané malé schůdky. Přestože mě cesta samotná příliš neuchvátila, vrchol opět nabízel daleké rozhledy, pocit něčeho vyššího nad námi, dotek historie, uspokojení a jakési požehnání.

Někdo by o pocitu uspokojení po vylezení tří

víc a my pomalu stoupali do kopce. Docela se připozdívalo, odhadovali jsme, že k Atomovi dorazíme po osmé hodině a já ještě dnes obdivuju Lubána, že to až do Tisé odřídil. Protože mně po cestě každou chvíli padla hlava. Do Atomovic útulny jsme dorazili skoro za tmy a holky jsme někde po cestě ztratili. Seděli jsme v kuchyni u stolu a řešili nějakou tu večeri, když v tom přišel Atom s tím, že má čerstvou a ještě teplou zelňačku. Chvíli jsem kladl odpor, a pak si dal. Jen tak abych neurazil. Atom nám naservíroval plné talíře, a pak to přišlo. Ta vůně! Ta chuť klobásky! Teplé potěšení klouzající po celodenním lezení do bříška. Teplo šířící se celým tělem. Mana nebeská! Nečekaná a dokonalá tečka za krásným lezeckým dnem. Nakonec jsem do sebe

Broněk požehnaný!

pískovcových trojek za celý den mohl pochybovat, ale já jsem takový ten „vrcholový“ pocit silně cítil a užíval jsem si ho.

Holky už za námi na Mnicha nešly, a tak jsme rychle pobalili, seběhli do města, u přívozu vyzvedli zbytek výpravy a vydali se k parkovišti. Těla hlásila únavu zase o trochu

nacpal dva talíře. Zelňačka budiž pochválena!

Broněk

P.S. Mezitím dorazily i holky s dětmi a nebýt prozíravosti mé ženy, která odsunula talíř se zbytkem polívky stojící přede mnou na stole, jsem s hlavou zabořenou v nebesky dokonalé zelňačce ten večer i spal.